

BŮH

Je možné poznat Boha? Vybráno ze Satsangu 11.2.2008

Óm Šrī Paramátmane Namaha

Boha nemůže nikdy nikdo poznat vlastní myslí. Poznat Boha by totiž předpokládalo, že jste, jakožto poznávající, více než poznávaný objekt. Jak by mohlo být Nekonečno uchopeno omezenou lidskou myslí? Bůh se nemůže stát předmětem poznání.

Lidským prostředkem poznání je mysl, která sama pochází od Boha. Jen díky Jeho Milosti si věci uvědomujeme. Důsledek nemůže nikdy přesáhnout svoji příčinu. Takové platí zákony.

Vrcholem veškerého poznání je nalezení sebe sama v duchovní seberealizaci. Dosažením duchovní seberealizace končí veškeré možnosti poznávání. Někdo by mohl prohlásit, že když člověk pozná své skutečné Já, poznává zároveň i Boha, protože Bůh a Já jsou přece jedním. Tak tomu ale není.

Duchovní seberealizací vystupuje člověk natrvalo ze všech konfliktů, vzruchů světa a vnitřního neklidu. Navždy už zůstává v dokonalé harmonii, míru a stavu prostém jakýchkoli otázek. Takový člověk je prodchnutý čistou Láskou. Přesto však neplatí, že by seberealizovaný člověk dosáhl také poznání Boha.

Je tedy zcela vyloučeno Boha nějakým způsobem poznat? Taková možnost přece jen existuje, ale žádná lidská bytost ji nemá ve svých rukou. Boha může poznat pouze ten, komu to Bůh dovolí. Jenom na Jeho Milosti je, komu a do jaké míry se odhalí. Boha lze poznat jedině tehdy, když s Ním splyneme.

Svět lze poznat pouze tak, že se od něj odpoutáme, zatímco Boha lze poznat jedině sjednocením se s Ním.

Podivuhodné na tom zároveň je, že jsme všichni v jednotě s Bohem už dávno. Naše odloučení od Něho je pouhou iluzí, která ale způsobuje všechna naše strádání.

Jeden duchovně realizovaný světec prohlásil, že v okamžiku, kdy se snažíme poznat Boha, se tím od Něj oddělujeme. Usilovným hledáním Boha se Mu vlastně vzdalujeme.

Podobně je tomu i s láskou. Jakmile vyslovíte větu: „Miluji tě,“ ztratili jste skutečnou lásku. Váš cit se změnil ve slova a slova jsou jen slova. Každý den si milióny lidí na světě slibují lásku. Kdyby k lásce stačila jen slova, pak by byl celý svět zaplaven láskou. Ale víte, jak to chodívá. Milenci si vroucně vyznávají lásku a už za půl hodiny se nemohou na ničem shodnout. Kampak se láska poděla?

Tam, kde začíná skutečná Láska, umlkají všechna slova. Láska se odehrává v tichu. Láska znamená nabídnout svou existenci ve prospěch druhého.

V této fázi nemůžete poznat Boha způsobem, o jakém jsem mluvil. Můžeme o Něm alespoň rozmlouvat, vždyť k čemu jinému byste chtěli lépe využít svůj čas?

Některé vlastnosti Boha lze přece jenom vyjádřit. Například, že Bůh je všechno. Všechno je Bůh. To je tím nejvyšším principem předkládaným Bhagavadgítou: „Vásudeva sarvam – všechno je Bůh.“

Bhagavadgíta, kapitola 7, verš 19:

„V tomto opravdu posledním ze všech zrození osvícená duše uctívá Mne, a tak realizuje, že toto všechno je Bůh. Taková velká duše je velmi vzácná.“

Neexistuje nic jiného než Bůh. Jak se stane, že to nějaká duše dokáže vnímat? Musí proběhnout nekonečně mnoho vtělení, až se jednou duše dostane do tohoto nejvyššího, posvátného stupně vývoje. Podmínkou k tomuto poznání je dosažení osvícení. Ani osvícení není tou nejvyšší metou v porovnání se setrvalým vnímáním všeho jako Boha. Jednou jsem dostal otázku, zda existuje ještě nějaký pokročilejší stav, než je osvícení a duchovní seberealizace. Osvícením či seberealizací jsou provždy vyřešeny všechny životní problémy a zůstává jen štěstí a mír. Přesto se lze dostat ještě dál do stavu uvědomování si Boha ve všem.

Duchovní seberealizací se člověk dostává nad všechny své osobní potíže. Jenom takového člověka si může někdy Bůh ve svém nekonečném Plánu vybrat pro to, aby Ho zažíval ve všem. Podmínkou postoupení na nejvyšší stupeň je nejprve dosáhnout osvícení.

Taková osvícená duše potom uctívá pouze Boha. Prohlédne, že Bůh je všechno: energie i její nedostatek, dobré i špatné, život i smrt...

V přibližování se k Bohu ztroskotávají všechna slova. Daleko dál než poznání nás může zavést víra. Víra o tolik překračuje rozumové chápání! Žijeme v době, kdy lidská ega převelice zbytněla pýchou z rozumového poznání. Rozumové poznání má však na rozdíl od nekonečně prostorné víry svůj strop.

Naše životy se daleko více odehrávají na základě víry a důvěry než na základě rozumu. I v běžných záležitostech, kdybychom si chtěli všechno prověřit svým rozumem, nikam bychom se nedostali a život by nebyl k žití. Ztrácí-li člověk svoji víru, narůstá v něm zmatek a neklid.

Našimi životy i celému světu vládne víra. Vírou byl vedený Ježíš Kristus, který toho za svého života tolik dokázal. Takto bychom mohli jmenovat i mnoho dalších světců – Svámí Vivekánandu, Šrí Krišnu, Rámu...

Kouzelnou pravdou zároveň je, že jak se víra člověka prohlubuje a stává neotřesitelnou, tak i Bůh mu odhaluje více poznání. Boha můžeme začít poznávat díky své lásce k Němu. Lidé by si přáli Boha pochopit svojí myslí, aby Ho tak polapili a mohli učinit nástrojem svých tužeb: „Stálo mě to tolik úsilí, ale konečně Tě mám! Potřebuji od Tebe, abys...“ Svou chytrostí však ničeho nedosáhnete. Zatímco čím více vy pro Něj máte lásky, tím více se vám On rozhodne dát poznat.

Pokud lze tedy vůbec Boha poznat, jedinou cestou je Láska. Zajímavé je, že když je srdce plné lásky, netoužíte chápat také myslí. Prostě Boha milujete a nepotřebujete k tomu mít o Něm více vědomostí. Láska vás natolik naplní, že už poznání nepotřebujete.